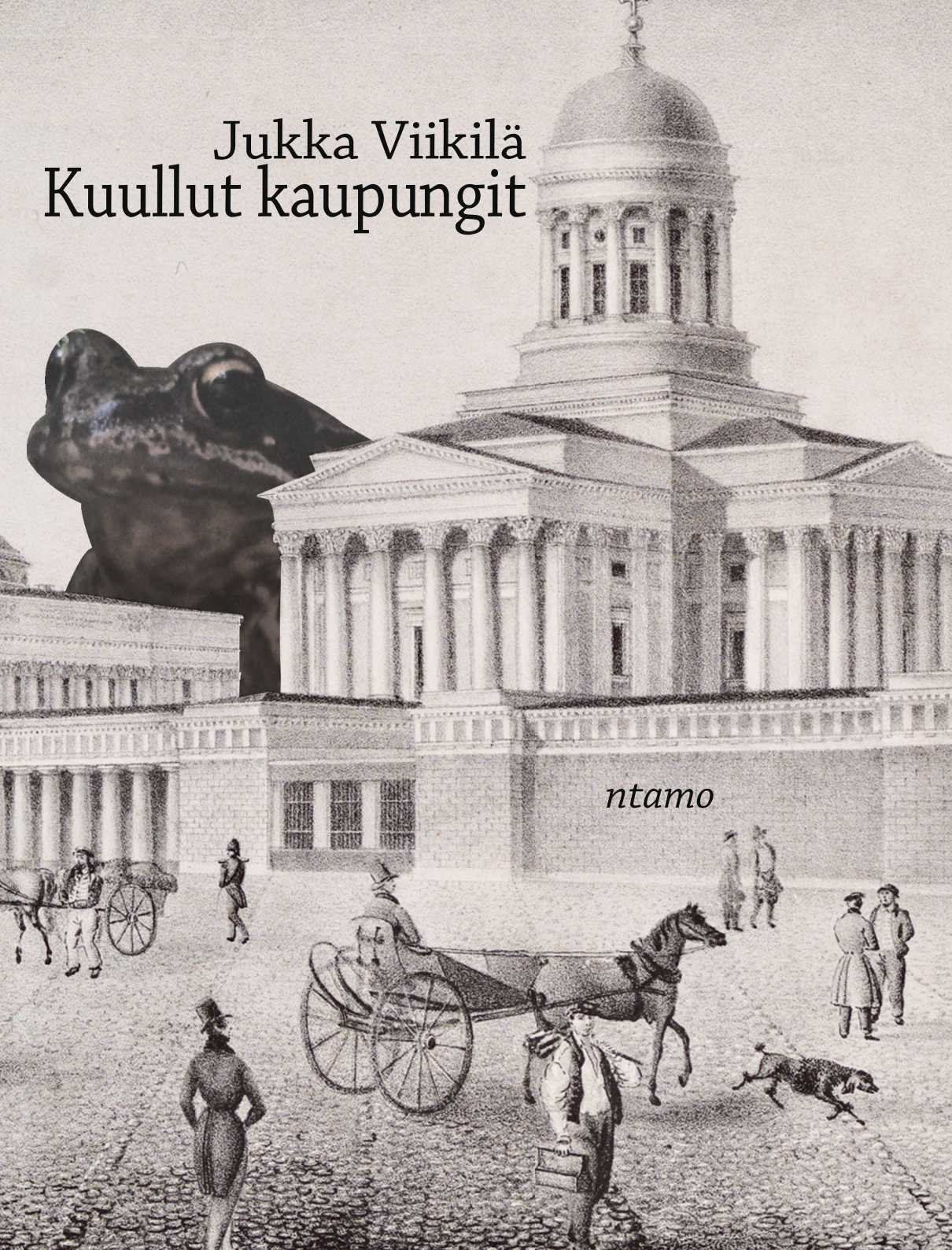

Jukka Viikilä Kuullut kaupungit

ntamo

KUULLUT KAUPUNGIT

© 2013 Jukka Viikilä
ISBN 978-952-215-416-3

TAITTO
Make Copies

KANSI
Make Copies ja Aki Viikilä

KANNEN KUVA
Fredrik Tengströmin sarjasta *Vuer af Helsingfors* 1838, litografia
Helsingin kaupunginmuseo

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013
ntamo
www.ntamo.net

Jukka Viikilä

KUULLUT KAUPUNGIT

Kaksi kuunnelmaa

ntamo

OLEN KUULLUT ON KAUPUNKI TUOLLA 7

AKVARELLEJA ENGELIN KAUPUNGISTA 39

OLEN KUULLUT ON KAUPUNKI TUOLLA

MONOLOGINÄYTELMÄ

Lähetetty Ylen Radioteatterin tuotantona helmikuussa 2012

Ohjaus: Susanna Kuparinen ja Jukka Viikilä

Äänisuunnittelu: Tiina Luoma ja Kasper Laine

Dramaturgi: Juha-Pekka Hotinen

Tuottaja: Erja Manto

Näyttelijä: Jussi Nikkilä

1. PROLOGI

Arkisia kulkuneuvoja (Tatin Trafic). Ohi kaahaava auto, raskasta liikennettä. Lentokoneen nousu. Metro. Laivan sumutorvi. Auton ovi. Moottorin käynnistys. Askeleita. Juoksua. Kassakone. Windowsin avaaminen. Tietokonepeli: avaruusalus.

Ihminen lähtee toiseen maahan joko siksi, että hän sieltä löytäisi etsimänsä tai siksi, että hän on täällä kadottanut löytämänsä. Tai siksi ettei häntä itseään löydettäisi. Mutta hän lähtee aina köyhänä, vailla maallisia rikkauksia. Hänen matkaansa ohjaa joko toivo tai pelko. Toivo on se, joka vetää häntä puoleensa. Pelko on se, jota hän pakenee, joka työntää häntä takaapäin. Häntä voi ohjata kirkas taivaantähti, tai taivas voi olla hänelle pimeä. Mutta missä hän kulkeekin, siellä ei toista ihmistä tule vastaan. Hän etsii kiertoteitä, soisia märkejä maita tai kuivia ja kuumia kuten erämaat ja aavikot. Hänen ruumiillaan on joko kylmä tai kuuma, mutta harvoin lämmin. Hänen jalkansa ovat haavoilla. Hän nukkuu luolassa tai maakuopassa. Päivällä hän karkottaa käärmeitä sauvallaan, mutta yöllä ne siirtyvät taas hänen luokseen. Hän piirtää ympyrän Hollywood Walk of Famelle, eikä astu sen rajojen ulkopuolelle ennen kuin joku jumalista on ilmestynyt hänelle. Elävät heinäsiirakat sirittävät hänen vatsassaan. Elämänleivän nälkä kurisee. Jonakin päivänä kun hän on tajunnut kulkeneensa jälleen vain suurta ympyrää, eksyneensä pilvenpiirtäjään tai keskustattoman kaupungin ikuisen kiertoon, hän asettuu nelinkontin. Niin ovat hänen jalkansa kärsineet. Niin ovat hänen kätensä tähystäneet, pilkkoneet, raivanneet ja karkottaneet. Ja niin hän jatkaa matkaansa neljällä jalalla astuen.

Kun hän on kulkenut riittävän kauan, hän alkaa unohtaa sanoja, joita on joskus oppinut. Hän ei muista enää erisnimiä, viikunapuu on hänelle enää vain puu, kerjäläinen tai kaasupohatta vain ihminen. Eikä hän näe enää eroa puiden välillä. Matkan jatkuessa hän ei enää pysy nimeämään vastaan tulevia asioita kuin kahdella sanalla: aavikko ja vuoristo. Hän kävelee aavikkoa pitkin. Sitten hän nousee vuorelle. Hän

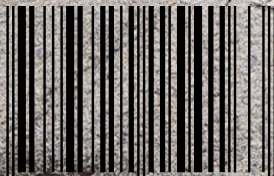
laskeutuu vuorta alas ja on taas aavikolla. Etsiikö hän maailman reunaan, josta putoaa alas helvettiin tai nousee ylös korkeuksiin? Myöhemmin kun hänen lihaksensa pettävät, hän lyhyistyy vatsalleen ja jatkaa kulkuaan ryömien ja luikerrellen. Missä on voima, jota hän etsii?

Suuri tähti näkee ihmisten luikertelevan maapallon ilmakehän pohjalla. Maankuoreen piirtyvät miljoonat elämänreitit: elämänreitti joka syntyy kiertämällä kaikki pelottava, elämänreitti joka syntyy kiertämällä kaikki houkutteleva, elämänreitti joka syntyy kohtaamalla kaikki pelottava, elämänreitti joka syntyy kohtaamalla kaikki houkutteleva, elämänreitti joka syntyy kiertämällä ja kohtaamalla satunnaisesti. Reitien verkosto on tiheä ja muistuttaa hyvin kudottua kangasta. Välillä vaeltajat tapaavat toisensa ja vaihtavat tietojaan paremmasta elämästä. Tuon vuoren tuolla jyrkänteellä solisi raikas puro tai kohisi tutkalaite. Ja ihminen kiipeää jälleen vuorelle.

Tulesta jäähän. Tulipalon rätinä, joka on tuotettu kirjoituskoneen äänestä tai josta tunnistaa kirjoituskoneen äänen. Taittuu hitaasti lumitasangon viimaksi.

Kuullut kaupungit sisältää kaksi fantisoivaa, älykästä ja käänteissään nopeaa kuunnelmaa. Jukka Viikilän teksteissä mm. Alfred Jarryn *Kuningas Ubun* ja Paavo Haavikon näytelmien edustama absurdin teatterin perinne saa arvoisensa jatkajan.

Jukka Viikilä (s. 1973) on helsinkiläinen runoilija ja dramaturgi. Hän on julkaissut kaksi runokokoelmaa, *Runoja* (Gummerus 2008) ja *Runoja II* (Gummerus 2010). Hänen yhdessä Janne Nummelan ja Tommi Nuopposen kanssa julkaisemansa *Ensyklopedia* (Poesia 2011) sai Mahdollisen Kirjallisuuden Seuran Vuoden paras proosateos -palkinnon.

9 789522 154163 >